

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **S. N.,** zastoupené advokátem Mgr. Alexandrem Vaškevičem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2003, č. j. 59 Az 437/2003-18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností ze dne 24. 6. 2003 napadla žalobkyně (dále jen stěžovatelka) rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2003, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 10. 2002, č. j. OAM-2676/VL-10-P16-2002. Správní orgán svým rozhodnutím zastavil řízení o udělení azylu stěžovatelce podle ustanovení § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., neboť stěžovatelka se bez řádné omluvy ve dvou případech nedostavila k pohovoru za účelem objasnění důvodů své žádosti o udělení azylu. Krajský soud v Plzni při posouzení věci vyšel z obsahu správního spisu žalovaného, z něhož zjistil, že stěžovatelka dne 22. 5. 2002 podala návrh na zahájení řízení o udělení azylu a téhož dne převzala poučení pro účastníky řízení o udělení azylu na území ČR v jazyce rumunském. V době konání pohovorů měla hlášen pobyt v a.z. Č. Ú.. Podle evidenční karty žadatele dne 29. 9. 2002 z a. z. svévolně odešla. Předvolání k prvnímu pohovoru na pracoviště v Č.Ú.dne 14. 10. 2002 žalovaný doručil uložením s odkazem na ustanovení § 24 odst. 2 zákona o azylu. Podle úředního záznamu ze dne 14. 10. 2002 se žalobkyně k pohovoru bez sdělení důvodu nedostavila. Druhé předvolání k pohovoru na den 25. 10. 2002 bylo vyhotoveno dne 14. 10. téhož roku a pro doručení použit postup podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. Podle úředního záznamu se žalobkyně dne 25. 10. 2002 k pohovoru rovněž bez sdělení důvodu nedostavila. Žalovaný z uvedeného dovodil splnění zákonných podmínek uvedených v § 25 písm. d) zákona o azylu a řízení ve věci zastavil. V žalobě proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka žádala o znovuprošetření věci

vzhledem k tomu, že se nemůže vrátit domů, nemá kde bydlet, je pronásledována a nesouhlasí s komunistickou politikou. V doplňku žaloby pak požadovala udělení politického azylu na kratší dobu, dokud v její v její vlasti nedojde ke zlepšení situace. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba by mohla mít naději na úspěch pouze za předpokladu, že by stěžovatelka tvrdila nezákonnost postupu žalovaného podle § 25 písm. d) zákona o azylu, nikoliv však v případě, kdy její žalobní body obsahově směřují proti rozhodnutí meritornímu, které vydáno nebylo. Žalobní body se tak zcela míjí s hlavními rozhodovacími důvody, na nichž žalovaný své rozhodnutí postavil. Krajský soud v Plzni proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti dovozovala stěžovatelka naplnění důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka namítala, že o termínu konání pohovoru nebyla vůbec uvědoměna a na místě proto nebyl postup podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona o azylu. Je sice pravdou, že v době, kdy mělo dojít k pohovoru, se stěžovatelka nezdržovala v a. s., není však pravdou, že by se z a. s. vzdálila svévolně. Stěžovatelka byla nucena při každém svém opuštění a. s. v Č. Ú. vyplnit propustku s uvedením adresy, kde se bude zdržovat. S ohledem na tuto skutečnost bylo správnímu orgánu známo, kde se stěžovatelka zdržuje, a nebyly tedy naplněny podmínky pro doručování podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona o azylu. S ohledem na tuto skutečnost trpí řízení před správním orgánem vadou, kterou nelze odstranit, a podle názoru stěžovatelky je nutno řízení před správním orgánem zopakovat. Pochybení Krajského soudu v Plzni pak spatřovala stěžovatelka v tom, že k vadám řízení před správním orgánem měl dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti a neomezit se na přezkoumání napadeného rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů dle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. Napadla také výklad zásady koncentrace řízení uvedený v tomto rozsudku. Závěrem žádala zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Plzni a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni v mezích uplatněných důvodů kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná. Podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. V daném případě stěžovatelka skutečnost, že při každém svém opuštění a. s. v Č. Ú. vyplnila propustku s uvedením adresy, kde se bude zdržovat, uvedla poprvé až ve své kasační stížnosti proti napadenému rozsudku. Nic jí přitom nebránilo uvést tuto skutečnost již v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a opřít o ni své žalobní body proti výroku o zastavení řízení. Krajskému soudu v Plzni pak nelze vytýkat nedostatek postupu podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť bez příslušných tvrzení stěžovatelky není ze správního spisu žádné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, patrné. Jedině v případě procesních vad, které jsou ze spisu zřejmé, by mohl krajský soud posoudit, zda se jedná o vady takového charakteru a takové závažnosti, že brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů a přihlédnout k nim proto z úřední povinnosti. Za dané situace však krajský soud oprávněně dospěl k závěru, že žalobní body uvedené v žalobě se zcela míjí s hlavními rozhodovacími důvody, na nichž žalovaný své rozhodnutí postavil, a proto žalobu zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. K výkladu koncentrace řízení obsaženému v odůvodnění napadeného rozsudku pak Nejvyšší správní soud ve stručnosti uvádí, že zde má charakter poznámky obiter dictum a není součástí právní úvahy, o niž se výrok napadeného rozsudku opírá. Krajský soud v Plzni výslovně uvedl, že stěžovatelka ve své žalobě provedla dispozici co do důvodu přezkumu, a proto ani nebyl legální předpoklad pro odstraňování vad podání. Za této situace se Nejvyšší správní soud provedeným výkladem zásady koncentrace blíže nezabýval.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Správní orgán byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady řízení přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. 11. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu